Ir a la versión castellana
.doc .htm .pdf

Versió catalana
.htm .doc

ENFADADA AMB DÉU
No ho vaig entendre fins que…

Carta a un amic *jesuïta*

Benvolgut:

L'altre dia vaig comprendre per què la teva neboda estava "*enfadada amb Déu*". Quan m'ho va dir no sabia esbrinar el per què. Sí, se li havia mort el seu marit, però què tenia a veure "*Déu*" amb això?

Si s'hagués enfadat amb mi ho entendria millor: mai he donat un *duro* per les campanyes contra el càncer, ni m'he posat a córrer pels carrers ni m'he tirat de cap a cap piscina.

Si s'hagués enfadat amb els metges, també ho entendria: alguns -a les seves hores d'oci- prefereixen veure la tele que posar-se al dia sobre els avenços científics sobre el càncer.

Si s'hagués enfadat amb els senyors que fan els pressupostos de l'Estat, ho entendria molt millor: no dediquen prou diners a la recerca científica.

Pero "*Déu*", què hi feia aquí?

L'altre dia ho vaig comprendre una mica. Vaig anar a la meva "*comunitat de catàleg*" amb motiu de la visita "*oficial*" del Provincial[1] (tu saps ben bé què és això) i vaig participar, naturalment, a l'eucaristia presidida per ell mateix, con toca.

Per començar, ens va agrair les pregàries que havíem fet (bé, alguns) per superar un problema seu de salut. Després, en el moment de l'anomenada "*pregària dels fidels*", ell i els companys que van intervenir acabaven en un "*Preguem al Senyor*".

Això vol dir que ells pensen que aquest "*el Senyor*" pot intervenir en els nostres assumptes humans. Naturalment, sempre que ho vulgui: el que demanen és que, en un cas concret, vulgui intervenir…, ja que pot intervenir (no dubten d'aquest "*poder intervenir*")[2].

Potser la teva neboda també creu en aquest "*poder intervenir*" i si no ho ha fet és perquè no ho ha volgut, no li ha donat la gana, ja que poc l'importava el que pogués passar al seu marit i company.

Aleshores, tindria tota la raó d'estar "*enfadada amb Déu*".

És molt possible que els meus companys, els dels "*Preguem al Senyor*", em vulguin recordar que Jesús pensava que Déu podia "*fer justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia*" (cf. Lc 18, 7), però tu ja saps que ja fa molts anys que dic que…

---

[1] VISITATIO (Vis.): il Provinciale deve visitare ogni anno la sua Provincia. Regole della visita in Inst. S.I. III, 85-88. Dopo la visita manda una relazione al Generale, il quale risponde: nei registri dei Generali, la corrispondenza intorno alla visita delle case è un documento di governo da non trascurare. Inst. S.I. 735

[2] Ja fa molt temps, com ja saps, que em preguntava per aquest "*intervenir*" de Déu a la nostra història (http://usuaris.tinet.cat/fqi/histo_ct.htm)

> Davant de Jesús també ens hem de preguntar: què he vist en ell? Quins són els valors seus que agafo? Quines són les seves actituds que no comparteixo. També ell, com tot testimoni humà, és un punt de referència limitat: limitat per tot un conglomerat de valors, de criteris, de costums, de visions, de tendències… que venen de molt lluny, que venen del seu "*temps*". I limitat, també, per opcions personals que ell va fer que no necessàriament han de ser assumides per tothom.

Si vols ampliar aquest paràgraf…

…i que en un sermó de Primera Comunió podia dir…

> Seria tan fàcil, si fos possible, seguir repetint les paraules de Jesús, parlar de Déu com Jesús ho va fer.

…per acabar dient:

> Recordar Jesús, fer memòria d'ell és acceptar aquesta primera veritat: que Jesús ens queda molt lluny.

Si vols rellegir aquest sermó…

Per part meva, a les *meves* eucaristies[3], ja fa uns quants anys que vaig suprimir l'anomenada "*pregària dels fidels*", que s'acostumava a fer un cop acabat el sermó, abans de presentar les ofrenes (un ritual també suprimit per mi). En un primer moment quedava inclosa en la pregària que feia el celebrant i així seguia invitant als participants a "*presentar **les nostres peticions** més personals*". Més tard, influït potser per Torres Queiruga[4], la invitació era a *"presentar **els nostres compromisos** més personals"*.

A vegades, si la missa és "*de primera*" faig servir aquest

Solo le pido a Dios…

Ara, i no des de fa molt, ja dic, i ja sense pors, que "*aquest Déu a qui demanem*" no existeix. El cop definitiu per dir-lo va ser la carta d'un soldat de Stalingrad al seu pare, carta que transcriu Alfredo Fierro a ***Historias de Dios***

Si la vols llegir…

Potser existeix el "*Déu del gual de Penuel*" (Gen 32, 25-32), el que no va voler dir el seu nom.

> És possible que no tingui nom? És possible que en tingui molts, tots ells diversos?
>
> Sense saber el seu nom, com el podrem retrobar?, com el podrem invocar?

---

[3] Aquesta expressió no és molt afortunada. Trobaràs el seu sentit i els successius canvis que he anat fent a "*El meu cànon*" (http://usuaris.tinet.cat/fqi_ct04/euc_canon_ct.htm).

[4] D'aquest, havia traduït i condensat algun que altre article per a SELECIONES DE TEOLOGÍA. Pots veure "*Demanar a Déu quin sentit té?*" (http://usuaris.tinet.cat/fqi_ct04/queiruga_ct.htm). Més tard, en un café de Santiago, em va decebre una mica: "*Si encuentras uno mejor, me paso*". Mai he pensat que els meus amics i amigues eren el millor del món. No sé si hi ha alguna base bíblica per dir que Jesús era "*el mejor*". Certament, base històrica, no cap.

> Sense saber el seu nom, de quin profit ens serà?, com el posarem al nostre servei?

Preguntes que feia a un sermó de missa de funeral, que l'acabava -recordant a Bonheffer- dient "*Cal viure encara que no tinguem el seu nom*".

D'aquest "*Déu del gual de Penuel*" sortim, certament "*beneits*" (v. 30), però també "*mal ferits*" ("*anava coix d'una cama*", v. 32).

A les meves darreres lectures nocturnes (un cop ben ficat al llit) he vist que la Simone Weil també fa referència a aquest text del Gènesi. Ja feia bé el nostre amic Molo Udina d'anomenar-me "*el místic*".

Deixo al teu criteri si aquestes reflexions serviran per "*ajudar l'ànima*" de la teva neboda.

No puc deixar de recordar el que deies ja fa uns anys: "*Dios ayuda a los buenos si son más que los malos*".

Molt cordialment, com sempre

Miquel

P.S:

Ja saps què amaguen aquestes abreviatures?

Una miqueta de paciència i ja t'ho explicaré… Potser que, abans de fabricar slogans publicitaris com aquell de la Congregació XXXII barrejant fe i justícia, demanés perdó i fes quelcom per reparar el que difícilment es pot reparar.

El "*reconocer con arrepentimiento*" no és "*reparar*"…